

предъ тѣхъ се подплашватъ и литватъ. Богданъ се заглежда по тѣхъ. Тѣ избѣгватъ на нѣколко стотинъ метра и бавно се спускатъ върху водата.

Чуденъ човѣкъ е и Киро.

Не пие, а обича да седи въ кръчмата и остава съ другитѣ до край. Ожени се преди две години. Не бѣше малка история и неговата женитба. Жена му тогава токущо бѣ свършила гимназията, майка ѝ искаше да я праща да учи въ София за лѣкарка, а тѣ избѣгаха нощемъ съ моторницата. Търсиха ги по цѣлото крайбрѣжие и решиха, че сж отишли въ Турция или Ромѣния. Роднинитѣ на момичето се вбѣсиха. А Киро и жена му се върнаха следъ три дни отъ Варна вѣнчани, наеха си квартира и тръгнаха по главната улица подъ ржка. Цѣлиятъ градъ заговори за тая сватба. Младежъта се възхищаваше, старитѣ клатѣха глави и бърборѣха какво ли не. А Киро и младата му съпруга всѣка вечеръ се разхождаха по булеварда и седѣха до късно съ приятели изъ кръчмитѣ, но не за вино, а за вечеря и разговори. Често прекарваха вечеритѣ си заедно съ Яни и други моряци. Тѣ имъ разказваха за своитѣ скитания. Младоженцитѣ разгрѣщаха своитѣ бждещи планове. А по едно време жена му роди близнаци. Киро тръгна самъ, откъсна се отъ дома си, пренесе се въ кръчмитѣ и кафенетата и стана заядливъ. Тогава се среща и съ Богдана. А жена му и сега е пакъ бременна и когато веднажъ капитанъ Яни го закачи, че пакъ ще му роди близнаци, той кипна:

— Нека се родятъ, пъкъ ще видимъ!

Върнаха се въ града.

Богданъ забърза къмъ фабриката. Предъ вратата се бѣха струпали работници, но никой нищо не знаеше. И директорътъ, и касиерътъ, и писаритѣ,